

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P. H.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2015, č. j. KUZL-68063/2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2017, č. j. 22 A 29/2015 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce měl jako řidič automobilu dne 1. 5. 2014 kolem 11:54 hod. překročit na komunikaci II/490, ulice Močidla, v obci Uherský Brod nejvyšší povolenou rychlost o 25 km/hod. Rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 9. 2014, č. j. OS-D/1839/16/14/Po, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění. Byla mu uložena pokuta ve výši 3000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Předně dospěl k závěru, že se správní orgán prvního stupně nedopustil při doručování písemností žádného procesního pochybení. Ze správního spisu dovodil, že se správní orgán prvního stupně o doručení dvou písemností na zvolenou elektronickou adresu pokusil. Doručení však bylo neúspěšné, neboť formát adresy považoval systém elektronické pošty Microsoft Exchange za neplatný. O této skutečnosti při každém zasílání písemnosti v řízení informoval zmocněnce na elektronickou adresu X, což je elektronická adresa, ze které zmocněnec se správním orgánem prvního stupně komunikoval pomocí ověřeného elektronického podpisu. Navíc správní orgán prvního stupně oznamoval všechny písemnosti i standardní cestou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého bydliště zmocněnce a adresu pro doručování evidovanou v informačním systému evidence obyvatel. Krajský soud zdůraznil, že doručování na elektronickou adresu má toliko podpůrný význam a v případě, že správní orgán upustí od dalších pokusů o doručování na elektronickou adresu, nemůže být způsobena nezákonnost rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 90/2010). Dále uvedl, že doručování na zvolenou elektronickou adresu má sloužit zejména k urychlení řízení. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že takový způsob doručování k urychlení řízení nepovede, není povinen automaticky na tuto adresu doručovat. Krajský soud rovněž přisvědčil žalovanému, že se jedná o předem připravenou procesní strategii žalobce, resp. jeho zmocněnce (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 282/2015 a sp. zn. 9 As 162/2014). Závěrem krajský soud konstatoval, že zmocněnec, který přebral plnou moc k zastupování ve správních řízeních, tím dal najevo, že je schopen odborného výkonu zastupování jako příslušník určitého povolání nebo stavu, s pečlivostí a se znalostí věci, která je s tímto výkonem spojena.

[3] K námitkám týkajícím se zjištěného skutkového stavu krajský soud uvedl, že, jak vyplývá z listinných důkazů, rychlost žalobcova vozidla byla změřena silničním laserovým rychloměrem, který měl platný ověřovací list č. 8012-OL-70219-13 s roční dobou platnosti od 27. 9. 2013 do 26. 9. 2014. S ohledem na právní úpravu používání radarů je zcela vyloučeno, aby se přístroj po dobu platnosti svého ověřovacího listu „rozladil“ nad rámec metrologicky přípustné odchylky měření. Dále konstatoval, že překročení rychlosti je doloženo záznamem o přestupku, snímkem vozidla a mapou s vyznačením místa policejní hlídky. Správní orgán prvního stupně neopřel svůj závěr jen o úřední záznam, ale také o fotografii předmětného vozidla s vyznačením údajů o aktuální rychlosti, čase a poloze vozidla. Takto shromážděné důkazy včetně ověřovacího listu rychloměru ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností a nebyly mezi nimi rozpory či nesrovnalosti, nebyly tedy dány důvody provádět dokazování ani důvod zpochybnit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 117/2013). Jednání žalobce bylo dle krajského soudu dostatečně zdokumentováno.

[4] Ohledně námitky, že správní orgán prvního stupně nenařídil ústní jednání, krajský soud konstatoval, že k jednání konanému dne 4. 8. 2014 byl žalobce řádně předvolán. Žalobce ani zmocněnec nepředložili omluvu ani neuvedli závažný důvod, pro který se ústního jednání nemohou účastnit, správní orgán prvního stupně proto správně vyhodnotil, že byly splněny podmínky k projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel předně namítá nesprávné, a zároveň vnitřně rozporné právní posouzení otázky týkající se právních účinků doručení písemnosti při doručování na adresu trvalého pobytu namísto zvolené elektronické adresy. Krajský soud konstatoval na jedné straně, že správní orgán prvního stupně neakceptoval žádost o doručování na elektronickou adresu, neboť její formát byl neplatný, na straně druhé krajský soud tvrdil, že je nepravdivé tvrzení stěžovatele, dle kterého správní orgán nedoručoval písemnost na zvolenou elektronickou adresu. K namítanému nesprávnému posouzení právní otázky konstatuje, že správní orgán prvního stupně písemnost na zvolenou elektronickou adresu nevypravil, neboť disponoval zastaralým softwarem, který mu neumožnil odeslat e-mail na elektronickou adresu s diakritikou. Pokud používá správní orgán zastaralý software, nelze nezdařené odeslání považovat za pokus o doručení dle § 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění. Je na správním orgánu, aby si opatřil software, který odesílání na elektronickou adresu s diakritikou umožňuje. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu není pravda, že na elektronické adresy s diakritikou nelze doručovat (rozsudek sp. zn. 2 As 110/2015 a sp. zn. 9 As 60/2015). Stěžovatel dále namítá, že ho správní orgán měl na zvolenou elektronickou adresu nejdříve poučit (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 60/2015 a sp. zn. 2 As 308/2015), což se nestalo. K doručení předvolání k ústnímu jednání a výzvy k doplnění odvolání nemohlo dojít fikcí při doručování na adresu trvalého pobytu, neboť stěžovatel jako účastník správního řízení požádal správní orgán o doručování na zvolenou elektronickou adresu.

[7] Stěžovatel dále namítá nedostatečné vypořádání žalobní námitky, že v úseku, kde bylo měření provedeno, byla dopravní značkou stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/hod; nikoli 50 km/hod; napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Stěžovatel rovněž uvádí, že nekonáním ústního jednání byl zkrácen na svých právech, neboť právě při ústním jednání mohly být tyto skutečnosti objasněny. Správní orgán neprovedl žádné důkazy k prokázání nejvyšší povolené rychlosti v místě, kde bylo měřeno, stěžovateli tedy stačilo poukázat na jiné možnosti skutkového děje. Krajský soud se s tímto tvrzením měl v mezích soudního přezkumu vypořádat, což neučinil.

[8] Závěrem stěžovatel uvádí, že ve správním spise je založen ověřovací list od rychloměru v. č. UX 018853, avšak tímto rychloměrem policejní orgány neměřily. Ověření rychloměru tak nebylo doloženo. Krajský soud se v napadeném rozsudku vypořádal pouze se skutečností, že je-li rychloměr ověřen, měří správně, a nikoliv s žalobní námitkou, že rychloměr nebyl vůbec ověřen.

[9] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[11] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že neshledal žádné nedostatky zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění seznatelné. Krajský soud vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by krajský soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[13] Podstatou první kasační námitky je posouzení procesní strategie, kdy zmocněnec stěžovatele požádal o doručování na elektronickou adresu X, přičemž svá podání dále činil z jiné elektronické adresy, a to X. Stěžovatel následně tvrdil, že je vadou správního řízení, že mu nebylo doručováno na zvolenou elektronickou adresu, a nebyl proto předvolán k ústnímu jednání ani nemohl reagovat na výzvu k doplnění odvolání.

[14] Podle § 59 správního řádu „[s]*právní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit*.“

[15] Podle § 19 odst. 3 správního řádu „*na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení*“. Podle § 19 odst. 4 správního řádu „[d]*o vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba*.“ Dle § 19 odst. 8 správního řádu je písemnost doručovaná do vlastních rukou v případě doručování na elektronickou adresu „*doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal*. Dle § 19 odst. 9 správního řádu, „*pokud nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odstavce 3 nebo 8,*

protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal“. Podle § 20 odst. 1 správního řádu platí, že se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování podle § 19 odst. 3, a poté na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti. Ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu pak stanoví, že se písemnost doručovaná do vlastních rukou uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 správního řádu adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení.

[16] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba k institutu doručování přistupovat s „*maximální mírou racionality*“, přičemž účastník řízení nese odpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 - 70, či ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38). Ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je akceptováno, že s doručováním na elektronickou adresu s diakritikou byla především před rokem 2015 spojena řada problematických situací. Správním orgánům předně ve velké většině případů nebylo vůbec známo, že na internetové doméně „eu“ je možné zřizovat domény druhého řádu i s použitím diakritiky, a často se mylně pokoušely o doručování na účastníkem uvedenou elektronickou adresu, avšak bez diakritiky. To Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, publ. pod č. 3406/2016 Sb. NSS, shledal pochopitelným, a to i s ohledem na skutečnost, že po odeslání e-mailové zprávy správní orgány často obdržely potvrzení o dojití zprávy „podepsané“ serverem pro zastupování. V mnoha případech správní orgány rovněž nebyly objektivně schopny z technických důvodů na elektronické adresy s diakritikou e-mailové zprávy vůbec odesílat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, publ. pod č. 3284/2015 Sb. NSS). „*Povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu není absolutní, a to zejména v případech, kdy takovému doručování brání objektivní technická překážka. Ve výše označeném rozsudku se také uvádí, že Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (Internationalized Domain Names) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. Sondy do nitra internetu 195. IDN-domény s diakritikou. Veřejná správa č. 10/2010, str. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz-CZ.NIC-na http://háčkyčárky.cz/)*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42). Problematičnost doručování na elektronickou adresu s diakritikou dále znásobuje to, že je možné použít i takovou elektronickou adresu, „*ze které její správný zápis není seznatelný ani při nejvyšší opatrnosti (srov. příklad zápisu „http://www.g□gle.cz“ a „http://www.google.cz“, kde pouhým okem není patrné, že znak „o“ byl v případě první adresy napsán azbukou)*“ (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 25/2016 – 38). Při posuzování doručování ve správním řízení je tedy třeba na základě konkrétních skutečností vážit jednak to, že správní orgány mají povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu, na niž nemohou libovolně rezignovat, na druhou stranu však nezapomínat, že § 19 odst. 3 správního řádu má sloužit zejména k urychlení řízení a nikoli jako obstrukční prostředek k jeho úmyslnému prodlužování.

[17] Ze správního spisu je patrná snaha správního orgánu prvního stupně o doručování na zvolenou elektronickou adresu zmocněnce, a to dokonce dvakrát. Při neúspěšném doručení správní orgán obdržel zprávu systému elektronické pošty Microsoft Exchange, že doručení se nezdařilo, neboť „[f]*ormát e-mailové adresy příjemce není platný*". Zmocněnec stěžovatele byl následně o nemožnosti doručení a o zaslání písemnosti prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb informován prostřednictvím elektronické adresy, ze které byl správnímu orgánu doručen odpor proti příkazu ze dne 6. 6. 2014, č. j. OS-D/1839/3/14/Po. Následně správní orgán prvního stupně odeslal písemnosti prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, a to jak na adresu trvalého pobytu, tak i na adresu pro doručování.

[18] Nejvyšší správní soud tedy v souladu s krajským soudem spatřuje v jednání správního orgánu prvního stupně zcela zjevnou snahu účastníku řízení vyhovět a doručovat na zvolenou elektronickou adresu, i když byl již po prvním neúspěšném pokusu o doručení na zvolenou elektronickou adresu oprávněn přistoupit k doručování na adresu zmocněnce uvedenou v informačním systému evidence obyvatel. O nemožnosti doručení byl zmocněnec stěžovatele řádně poučen. Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že zmocněnci stěžovatele musely být komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na zvolenou elektronickou adresu známy, neboť se opakují v celé řadě případů, v nichž vystupoval jako zmocněnec jiných přestupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016 - 45, a již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 As 104/2015 – 27).

[19] Ohledně námitky týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu Nejvyšší správní soud konstatuje, že na souzenou věc plně dopadají závěry nedávno vydaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS. Stěžovatel byl v řízení před správními orgány zcela pasivní, na výzvu se nedostavil k jednání před správním orgánem prvního stupně ani nedoplnil své odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav věci poprvé přednesl v řízení před krajským soudem.

[20] Rozšířený senát v usnesení č. j. 10 As 24/2015 – 71 vyslovil názor, že bez ohledu na to, jakou procesní taktiku obviněný v řízení o přestupku zvolí, je to vždy správní orgán, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci. „[S]*kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jím odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné.*" Právem obviněného je zvolit si způsob obhajoby a bez ohledu na to je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. „*Krajský soud je proto v mezích žalobních bodů povinen přezkoumat, zda správní orgány - nezávisle i na případné pasivitě obviněného v řízení o přestupku – této své povinnosti v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku dostály.* (...) *Krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní*

orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit. Naopak pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. (...) *Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu.*"

[21] Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány v řízení o odvolání vycházely zejména z těchto podkladů: 1) oznámení o spáchání přestupku v obci Uherský Brod, ulice Močidla, ze dne 1. 5. 2014, které stěžovatel na místě podepsal a uvedl, že s přestupkem nesouhlasí; 2) úřední záznam policisty z téhož dne; 3) záznam o přestupku obsahující fotografii pořízenou radarovým rychloměrem, na které je zřetelně vidět vozidlo značky Audi s registrační značkou X, údaj o zjištěné průjezdové rychlosti 78 km/hod. a v. č. rychloměru UX 017853; 4) plánek (letecká mapa) s vyznačeným místem spáchání přestupku; 5) ověřovací list silničního radarového rychloměru v. č. UX 017853 ze dne 27. 9. 2013, ze kterého plyne, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze s tím, že konec platnosti ověření je 26. 9. 2014; 6) výpis z evidenční karty stěžovatele; 8) předvolání stěžovatele k jednání před správním orgánem prvního stupně, 9) protokol o projednání přestupku na ústním jednání dne 4. 8. 2014 včetně výpovědi svědka I. D. a 10) výzva stěžovatele k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

[22] V situaci, kdy stěžovatel byl po celou dobu správního řízení zcela pasivní (na ústní jednání, na které byl řádně předvolán, se bez omluvy nedostavil; odvolání podal blanketní), Nejvyšší správní soud v souladu s krajským soudem konstatuje, že sada důkazů, z nichž oba správní orgány vycházely, byla dostatečná a vedla k důvodnému závěru, že se stěžovatel přestupku dopustil. Vytýká-li stěžovatel správním orgánům, že neprokázaly, že v úseku, kde bylo měření provedeno, byla dopravní značkou stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod; a nikoli 70 km/hod; pak je na místě připomenout názor rozšířeného senátu, že „[s]*právní orgán nedisponuje ‚nekonečnou fantazií', není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují.*" Správní orgány se ve svých rozhodnutích explicitně nevěnovaly tomu, že v úseku měření nebyla nejvyšší dovolená rychlost 70 km/hod. Z oznámení o spáchání přestupku, jakož i z kopie letecké mapy založené ve správním spise, která zachycuje úsek silnice II/490, jasně vyplývá, že přestupek byl spáchán v obci, kde nejvyšší dovolená rychlost je 50 km/hod. Také z fotografie z rychloměru je zjevné, že v měřeném úseku jsou chodníky, na nichž se pohybují chodci, tedy zjevně úsek nacházející

se v obci. Podklady, které správní orgány opatřily pro své rozhodování, neponechávají prostor k pochybám, že bylo měřeno v úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost je 50 km/hod.

[23] Nejvyšší správní soud se dále musel zabývat námitkou týkající se ověření laserového rychloměru, který byl použit při měření rychlosti jízdy stěžovatele. Ze správního spisu a z důkazů v něm obsažených jasně vyplývá, že rychlost jízdy stěžovatele byla měřena rychloměrem v. č. UX 017853 (fotografie ze zařízení, v. č. uvedeno vpravo dole). Rychloměr je stejně identifikován i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále je ve správním spise založen ověřovací list č. 8012-OL-70219-13, vydaný dne 27. 9. 2013 Českým metrologickým institutem, který ověřuje metrologické vlastnosti rychloměru v. č. UX 017853 s platností ověření do 26. 9. 2014. Ze správního spisu je zcela nepochybné, že laserový rychloměr v. č. UX 017853 byl metrologicky ověřen a platnost tohoto ověření skončila až po spáchání projednávaného přestupku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stejné okolnosti uvádí i krajský soud ve svém rozhodnutí na straně 7. Pokud se krajský soud pro úplnost vyjádřil i k přesnosti měření, nelze mu v tomto směru ničeho vytýkat. Stížní námitka je tedy nedůvodná. K velmi obecné námitce týkající se nekonání ústního jednání Nejvyšší správní soud uvádí, že podle spisového materiálu se konalo ústní jednání jak před správním orgánem prvního stupně, tak i v řízení před krajským soudem. Na obě jednání byl stěžovatel řádně předvolán a ani k jednomu se nedostavil.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu řízení. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady vznikly, proto mu právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu